

T-161. 2022.09.18 vasárnap Írás a falon

Kedves Gyerekek!

Elérkeztünk Dániel könyvének 5. részéig, amelyben Nabukodonozor király utódjáról Belsazárról lesz majd szó. Láttuk Nabukodonozor életében Isten hatalmas tetteit, csodáit, hosszútűrő szeretetét, kegyelmét. Láttuk, hogyan alázta meg őt Isten, de a felemeltetését is, ami a gondolkodásmódjának megváltozása, más néven megtérése után következett be. Ennek a nagyhatalmú királynak az egész élete mindenki számára tartogatott tanulságokat. Isten az ő kegyelmét kiárasztotta a fogságba vitt istenhű izraeli fiatalokon keresztül. Dániel és társai az élő, igaz Istenről tettek bizonyosságot ezeknek a pogány, bálványimádó embereknek. De hányan tértek meg az ő bálványimádásukból? Nem tudjuk pontosan, de úgy gondolom nem sokan lehettek. Látjuk majd Belsazár esetén keresztül, hogy nem hozott változást mindaz, amit Isten végzett Nabukodonozor király életében.

Sajnos ma is az a helyzet, hogy nem sokan térnek meg, pedig még itt van a Krisztus Gyülekezete, még vannak hívő emberek, akiknek az élete bizonyágtétel Istenről. Itt viszont felmerülhet a kérdés, hogy mi hívő emberek, valóban jó bizonyosság vagyunk a körülöttünk élőknek? Mit gondolnak rólunk munkatársak, osztálytársak, szomszédok? Látják-e rajtunk, hogy másképpen viszonyulunk az élet dolgaihoz? Megjelennek-e rajtunk az Úr Jézus jellemvonásai, mint pl. szeretet, öröm, békesség, türelem, szelídség, jóság, hűség, önuralom? Istentől kapott feladatunk, hogy az Ő kegyelmét, szeretetét átadjuk embertársainknak és imádkozzunk értük. Itt most csak zárójelben megjegyezném azt, hogy Dániel és társai imádkozó emberek voltak. Jézus Krisztus amikor itt járt a Földön, hűen tükrözte az Atya Isten egész lényét. Bemutatta az Ő végtelen emberszeretetét, irgalmát, de azt is, hogy gyűlöli a bűnt, a képmutatást. Ő féltőn szerető Isten.

A történethez visszatérve, Belsazár király nagy lakomát szerzett ezer főemberének, akik előtt bort ivott-gondolom nem keveset- és ebben az állapotban előhozatta a jeruzsálemi templomból zsákmányolt szent edényeket, hogy azokból igyanak. Ezzel tulajdonképp megszenteltelenítette azokat az Istentiszteleti eszközöket, miközben a bálványisteneiket dicsérték. És ekkor Isten újra csodával üzent úgy hiszem nem csak a királynak, hanem az egész népnek: **„Abban az órában emberi kéznek ujjai tűntek fel és írtak a gyertyatartóval szemben, a király palotájának meszelt falán, és a király nézte azt a kézfejet, amely írt. Ekkor a király ábrázata megváltozott és az ő gondolatai megháborították őt, és derekának inai megoldódtak és az ő térdei egymáshoz verődtek.”** Dán.5:5-6. Erre a király hangosan kiáltozott, szólította -a Nabukodonozor történetéből jól ismert- varázslókat, káldeusokat, jövendőloket, akiknek nagy hatalmat ígért, ha megfejtik az írást. Természetesen ezt sem tudták megfejteni, mert Isten nem jelentette ki azt egyértelműen akárkinek. A király ennek láttán nagyon megrettent és az ő főemberei is. Közben a királyasszony fülébe jutottak a történetek és bement hozzájuk. Érdekes módon neki jutott csak eszébe, hogy van egy ember, akiben a „szent isteneknek lelke van”, akit még az ő atyja Nabukodonozor tett a varázslók vezetőjévé, képes lehet megfejteni a titkot. Érdekes megfigyelni, hogy Dániel egyik esetben sem tolongott, nem ő volt az első, aki odament. Amikor már mindenki csődöt mondott akkor hívták csak őt.

A jó tanácsot megfogadva, előhívták Dánielt vagy más néven Baltazárt, akinek a király előadta a mondanivalóját, neki is bíbor ruhát, aranyláncot, nagy hatalmat ígért, ha megfejti az írás értelmét. Dániel visszautasította az ajándékokat, de azt mondta, hogy az írás jelentését megfejti.

Dániel azzal kezdi, hogy felvázolja az ő atyja Nabukodonozor életét, hatalmát, méltóságát, de felfuvalkodását, lelke megátalkodott megkeményedését, majd kivettetését, végül megváltozását, megtérését is. Nyíltan és bátran előadja Belsazárnak, hogy annak ellenére, hogy mindezt tudta, mégsem alázta meg az ő szívét, sőt az egek ura, Isten ellen is felemelkedett és a templomi szent edényekből ittak bort, miközben bálványait dicsérték. Ezért küldetett az írás: „Mene, Mene, Tekel Ufarszin, vagy más fordítás szerint Máne, Tekel, Fáresz, azaz számba vette Isten a te országlásodat és véget vet annak, megmérte a mérlegen és híjjával találtattál, elosztott a te országod és adatott a médeknek és a

perzsáknak.

Sajnálatos módon a király ezekre a szavakra sem lágyul meg, nem bánja meg bűneit, hanem megadja Dánielnek a megígért jutalmát és még aznap este megölték. Itt nem várt Isten sokat az ítélet kihirdetése után, csupán néhány órája volt még. De mégis hosszan túrt neki, mert gyermekkorától szemtanúja, lehetett Nabokodonozor életében történt csodáknak. Most bezárult számára a kegyelem ajtaja. Ez nagy figyelmeztetés számunkra, mert mi sem tudjuk mikor mondja azt Isten, hogy elég, eddig volt. Ne próbáljuk Isten hosszútűrésének határait feszegetni. Hány olyan eset történt, akár közelünkben is, hogy valaki egyszer csak rosszul lesz, vagy egy hirtelen baleset, egy váratlan gyors lefolyású betegség vet véget életének. E rövid földi életünk idejét azért adja Isten, hogy felkészüljünk az örökkévalóságra.

Gyerekek! Óriási felelősség egy megtért ember közelében élni, aki megalázza magát Isten előtt és elismeri mindenek fölötti uralmát. Sajnos Belszár király nem tanult atyja példájából, ezért Isten őt is felelőségre vonta. Isten adott sokatoknak hívó szülőket, hogy tanuljatok az ő példájukból, kövessétek hitüket. Becsüljétek meg ezt, és ne kövessétek Belszár példáját.

Ámen

Debrecen, 2022.09.18.